

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa L.O.
przeciwko W.T.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 października 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2700
(dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Powód opiera wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej wskazując, iż skarga jest oczywiście uzasadniona albowiem

Sąd Apelacyjny wbrew przepisom art. 378 i 382 k.p.c. a także przepisom art. 328 § 2 i art. 227 k.p.c. nie zweryfikował dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów i mocy wiążącej zeznań świadków a ponadto przy wykładni umowy stron pominął kontekst sytuacyjny jej zawarcia a także nie dokonał ustaleń faktycznych niezbędnych do zastosowania art. 61 § 1 i 2 k.c.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, skarżący powinien wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, tj. oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy (tak m.in. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, niepubl.).

Skarżący nie wykazał tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Sąd drugiej instancji odniósł się do zarzutów naruszenia przepisów postępowania, w tym także naruszenia art. 233 § 1 i 328 § 2 k.p.c. Jednocześnie wskazał, jakie okoliczności były wystarczające do tego aby zinterpretować zapis umowy stron, iż „wynagrodzenie w wysokości 50% netto należności głównej po uzyskaniu środków” w ten sposób, że oznacza on wynagrodzenie oparte na wysokości wyegzekwowanego roszczenia głównego. Analiza uzasadnienia wniosku powoda nie pozwala na stwierdzenie, iż doszło do kwalifikowanego naruszenia prawa w opisanym zakresie.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.